

Radek Malý

Kam až smí

smích

Anna Neborová

Christine, Martě a Jakobovi

Veškerá práva vyhrazena

© Radek Malý, 2009

Illustrations © Anna Neborová, 2009

Prologue © Radek Malý, 2009

Epilogue © Viola Fischerová, 2009

© Meander, 2009

ISBN 978-80-86283-72-2

Milé děti,

pan redaktor a paní nakladatelka se báli,
že nebudete rozumět slovu lyrika.

Pche, taková snadná věc!

Ukážeme si to názorně ve třech bodech:

**1. Lyra je strunný hudební nástroj
rozšířený zejména ve starověku.**

Vypadá takto:

**2. Ve starověkém Řecku se básně
přednášely doprovázené hrou na lyru.**

**3. Básně, které vyjadřují pocity, nálady
i nápady svého autora, se proto dodnes
označují jako lyrika neboli lyrická poezie.**

Takže: lyrika, to jsou vlastně básničky,
i když se k nim už dávno na lyru nehraje.

Ale pozor, zakázáno to není!

A povoluje se i flétna, elektrická kytara nebo
varhany.

Já vám tu lyriku předvedu taky ve třech
bodech: přírodní, školní a záškoláckou.

Ať se líbí!

To vám přeje

lyrik Radek Malý

Lyrika
přírodní

Dvanáct měsíčků

Čí to kolem sviští saně?
Smíme taky sednout na ně?
To je přeci Leden!
Nasedat a jedem.

Únor smutně hlavou kroutí,
ale nás to nezarmoutí.
I když z polí slézá sníh,
letíme dál na saních.

Sněhulákům z nosu kape,
sněženka se z hlíny sápe.
Z kola mává Březen,
rádi se s ním svezem.

Pupen praská, pučí duby,
z doubravy se Duben zubí.
Vyvedl nás aprílem,
deštěm voní celá zem.

Hrušně kvetou. Pověz, Květno,
půjdeš s námi na výlet? Ne,
teď mám těžkou práci,
už se líhnou ptáci.

Povedl se výlet dnešní,
máme plné kapsy třešní.
Červne, proč se červenáš?
Od sluníčka — však to znáš.

Červenec se koupe v tůni,
letní les má tisíc vůní.
Co to slyším z buků?
Kuku — kluku — kuku!

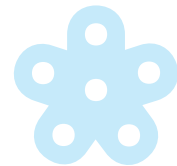
Pole zlátnou od obilí.
Léto, počkej ještě chvíli!
Už tě mnoho nezbyvá!
Srpen se jen usmívá.

Škola volá, den se krátí,
vlaštovky se ale vrátí!
Řeklo mi to Září,
věřím kalendáři.

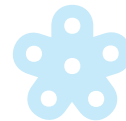
Kaštánek si natlouk boky.
Co to? V parku znějí kroky.
To jde mlhou po ránu
Říjen — měsíc havranů.

Listí padá, k zemi krouží,
rok se zvolna lesem plouží.
Hladí šedou bradu
panu Listopadu.

Na střeše se choulí holub
a jsme rádi, že jsme spolu.
Pěkně prosím Prosinec,
aby nesfoukl nám pec.

Čas andělů a sněhuláků

O čem sní snív

O čem sní snív?
O černém koni.
Jak mu podkovičky
na ledu zvoní.

Kam až smí smích?
Smích smí všude.
Ono nějak bylo
a zase nějak bude.

Jak hraje hrách?
Cinká klíčky,
když klíčí
na záhoně u ředkvičky.

Kam pan Plech plách?
Do zahrady.
A nás
nechal tady.

Kudy k panu Mikuláši?

Malá Máša viděla
včera večer anděla,

jak si nočním nebem letí.
Za ním druhý, za ním třetí...

Ještě dva a je jich pět.
Máša volá: Máte slet?

Ten poslední ptá se Máši:
Kudy k panu Mikuláši?

U krmítka

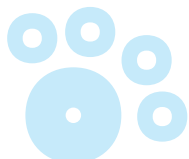
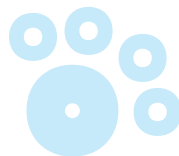
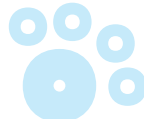
Kraj je sněhem posolen.
U krmítka je dnes nával.
Co jsem tak těm ptáčkům dával?
Zrní? Drobky? Proso? Len?

Už vím! Sypal jsem jim lásku,
a té nemá nikdo dost.
Dnes jim přidám pro radost
pár úsměvů na provázku.

U krmelce

Seno už se nese!
Ke krmelci v lese
sbíhají se stopy
tlapiček i kopyt.

Krmelec je prima věc.
Neví to jen jezevec,
který prospí celou zimu.
Hlad a sněhy nevadí mu.

Aby zemi v zimě zima nebylo

Aby zemi v zimě zima nebylo,
natírá se od podzimu na bílo.

Od hlavy až po paty se zabílí,
jinak by ji holomrazy zabily.

Celá bílá podobá se mumii,
počká, až ji jarní deště umyjí.

Rýba

— Babi, já báb rýbu.
Tákhle velikou.

— Kdes ji chytil?
— Da rybdíce.
Klouzal jseb se s Bodikou.

Potob praskl led,
do bylo to hded.

